

ПРЕСУДИ НА ЕВРОПСКИОТ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА- СТРАЗБУР

1. Со тоа што судот го одбил барањето на обвинетиот да биде извршено алтернативно вештачење во врска со квалитетот на катранот, а вештачењето било извршено од странана на управата во рамките на Министерството кое и ја поднело кривичната пријава сторена е повреда на чл.6 ст.1 од Конвенцијата за човекови права и основни слободи и тоа во делот на принципот на еднаквост на оружјата.

Од образложение

При донесување на одлуката Европскиот суд за човекови права заклучил дека вештачењето е изработено од Управата бил единствениот документ за квалитетот на катранот. Судот особено забележал дека жалителот немал можност да обезбеди второ мислење, со оглед на тоа што питите катран биле конфискувани од страна на властите. Освен тоа судот забележува дека Управата не била назначена од странана судечкиот суд да го изврши вештачењето, туку самото Министерство го побарало истото од Управата, со цел да ја поткрепи кривичната пријава која била поднесена против жалителот. Со оглед на околностите на случајот, судот заклучил дека вештачењето е изработено од страна на Управата повеќе може да се смета за доказ против жалителот, отколку за неутрално стручно мислење.

Судот повторил дека принципот на еднаквост на оружјата помеѓу странките е дел од еден поширок концепт на правилно судење во смисла на чл.6 ст.1 од Конвенцијата. Тоа подразбира дека секоја странка мора да има еднаква можност да го изложи својот случај под услови кои не ја става во подредена положба во однос на противникот. од тука судот утврдил дека овој принцип не е почитуван во случајот на жалителот со оглед на тоа дека истиот бил лишен од можноста да изложи аргументи во полза на својата одбрана под истите услови како и обвинителството, поради фактот што неговото барање за алтернативно вештачење биле одбивани.

Пресуда на Европскиот суд за човекови права од 05.04.2007 год.

2. Со тоа што во текот на постапката првостепениот и второстепениот суд одлучувале четири пати при што Одлуката завршила со Одлука на Апелациониот суд во 2002 година кој ја отфрлил кривичната пријава бидејќи во меѓувреме обвинението застарело сторена е повреда на чл. 6 ст.1 од Конвенцијата за човекови права и основни слободи во делот на судење во разумен рок. Вештачењето вршено во случајот не може само по себе да ја објасни должината на постапката, дополнително и поради тоа што

вештакот работи во контекст на постапката, надгледуван од судијата кој останува одговорен за брзиот тек на постапката.

Од образложение

Во случајот се работи за кривичен предмет по пријава против жалителот од страна на Јавниот правобранител од 1992 година за сторени тешки дела против општата безбедност. Во текот на постапката првостепениот и второстепен суд одлучувале четири пати, при што постапката завршува со Одлука на Апелациониот суд во 2002 год. кој ја отфрлил пријавата бидејќи во меѓувреме обвинението застарело. Според оцената на европскиот суд, а со примена на веќе востановените критериуми за оцена на разумното времетраење на постапката, должината на постапката била прекумерна и не го исполнила барањето за „разумен рок“.

Според праксата на судот, а во врска со сложеноста на предметот, вештачењето вршено во случајот не може само по себе да ја објасни должината а постапката дополнително и поради тоа што вештакот работи во контекст на постапката, надгледуван од судијата кој останува одговорен за брзиот тек на истата. Во поглед на однесувањето на жалителот истиот не може да биде обвинет за целосно искористување на лековите достапни според домашното право во одбрана на сопствените интереси. Судот исто така нашол дека значајни одложувања можат да им се препишат на домашните органи, а особено поради враќањето на предметите на повторно постапување, односно повторувањето на таквите одлуки во рамките на една иста постапка што претставува сериозен недостаток на судскиот систем.

Пресуда на Европскиот суд за човекови права од 29.11.2007 год.

3. Постои повреда на забрана за нечовечко и деградирачко однесување од чл.3 од Конвенцијата за човекови права и основни слободи во врска со неуспехот на надлежните органи да спроведат ефикасна истрага во врска со наводите на жалителите за наводно полициско малтретирање.

Од образложение

Кога поединец дава веродостојна изјава дека претрпел третман спротивен на чл.3 од страна на полицијата или други слични државни службеници, таа одредба гледано во врска со генералната обврска на државата под чл.1 од Конвенцијата „На сите лица под нивна надлежност да ги обезбеди правата и слободите утврдени во ... Конвенцијата“, подразбира дека ефикасна официјална истрага мора да има. Јавниот обвинител имал обврска да истражи дали кривичното дело било

сторено. Како и да е, тој не презел никакви истражни дејствија по добивањето на кривичната пријава независно од поднесеното барање до Министерството за преземање на дополнителни известувања. Јавниот обвинител имал обврска да истражи дали повредата била сторена меѓутоа тој не презел никакви истражни мерки по приемот на кривичната пријава, освен барањето за дополнителни информации од МВР. Писмената констатација на Јавниот обвинител за настанот не може да го измени заклучокот на судот дека истрагата не ги задоволила барањата на чл.3 од Конвенцијата заради следните причини:

Како прво таа е издадена скоро осум години по поднесувањето на кривичната пријава и откако предметот е доставен до Владата. Како второ таа е издадена врз основа на кривично предметно досие против жалителот и изјавата на такси возачот дадена во февруари 2006 година. Судот смета дека доказот бил достапен по инцидентот и дека Владата не презентирала убедливо образложение зошто доказот не бил изведен во некоја порана фаза. Како трето таа одлука како што беше случајот со фактите утврдени во парничната постапка беше донесена во главно врз основана доказите презентирани до страна полицијата – не бил направен сериозен обид да се обезбедат докази предложени од страна на жалителот: Да се сослуша С.Д. како очевидец на настанот, роднината кој му ја позајмил здравствената легитимација или пак докторот кој го прегледал: На крај на Јавниот обвинител му требале 8 месеци да ја достави одлуката до жалителот.

Наспроти ваквата позадина судот заклучува дека немал целосна ниту ефективна истрага за тврдењата на жалителот, дека тој ги претрпел наводните повреди во рацете на полицијата. Заради тоа судот утврди дека има повреда на чл.3 на Конвенцијата во тој поглед.

Пресуда на Европскиот суд за човекови права од 24.04.2008 год.